

си ориенталски видъ по орнаментиката на християнскитѣ мотиви, шаркитѣ добили напълно самостоятеленъ характеръ въ тъй наречения *византийски стилъ*.

Съ покрѣстването ни българскиятъ царски дворъ и цѣлото боярство възприели византийското облѣкло. Не малко допринесли за това и българскитѣ царици византийки.

Това облѣкло днесъ е напълно отцѣлѣло и запазено у свещеницитѣ въ нашата православна църква.

Облѣклото презъ срѣднитѣ вѣкове отъ XII до XV столѣтие.

До кръстоноснитѣ походи облѣклото въ цѣла Европа било като това на галитѣ: дълга туника и палиомъ за женитѣ и кжси за мъжетѣ, които подъ влиянието на германскитѣ народи, идящи отъ изтокъ, носили панталонъ завързанъ при гл-зена. (Фиг. 41).

Фиг. 41. Прегледъ на облѣклото въ зап. Европа
отъ V до XIII столѣтие.

Когато Цариградъ билъ завладѣнъ отъ кръстоносцитѣ, тръгнали да спасятъ Божигробъ отъ невѣрницитѣ, византийското облѣкло станало официално за новитѣ владѣтели. Западно-европейскитѣ рицари го възприели и занесли въ своитѣ земи. Така къмъ XII стол. въ Зап. Европа се развилъ тъй наречения **романски** (ромейски) стилъ, както въ строежа, въ окрасата, така и въ облѣклото. Този стилъ по общия си видъ билъ почти византийски съ промѣни станали на мѣстна почва.

Мъжетѣ тогава носѣли пакъ кжса туника и дългъ панталонъ, който обхващалъ ходилото, билъ долу зашитъ и се обувалъ като чорапъ.

Мантията, чисто византийска, съ закржглени краища, покривала дветѣ рамене и се закопчавала отпредъ съ металическа петелка. Капишона, що носили галитѣ, се запазилъ като краищата му лѣгали на раменетѣ въ видъ на малка пелерина, често подплатена съ кожи. Наричали го **шаперонъ** (отъ думата шапка).